

HOE VER MAG JE GAAN
IN NAAM VAN DE LIEFDE?

DE

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

BETROKKENEN

ANITA LARKENS

DE CRIME COMPAGNIE

ANITA LARKENS

De betrokkenen

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

Deels gebaseerd op ware gebeurtenissen

© 2015 Anita Larkens

Omslagontwerp Cunera Joosten

Foto omslag Anna Mutwil, Arcangel Images

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 94 6109 149 9

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

‘If you cannot get rid of the family skeleton,
you may as well make it dance.’

George Bernard Shaw, *Immaturity*

Voice-over

‘What I heard then was the melody
of children at play, nothing but that.
And I knew that the hopelessly poignant thing
was not Lolita’s absence from my side,
but the absence of her voice from that chorus.’

Uit de film *Lolita*, screenplay Stephen Schiff,
naar het boek van *Vladimir Nabokov*

voor mijn familie

‘112 meldkamer, wat heeft u nodig?’

‘Hallo.’

‘Hebt u brandweer, politie of ambulance nodig?’

‘Alle drie.’

Vertel ze dat de kinderen in hun slaapkamer zijn.

‘De kinderen zijn in de slaapkamer. Het huis staat in brand.’

I

AFTER THE FIRE

1

NORA

Mei

Mijn broer Robert stond op het punt om naar huis te gaan toen het nieuwsbericht kwam: *woningbrand, mogelijk met doden*. Opgewonden beelden van een mobiele telefoon vulden het beeldscherm. Een vlammenzee, rennende mensen en rook – vooral veel rook. Een reporter van TV Noord die vlakbij de rampplek woonde, deed live verslag. Ik zag hoe het drama zich ontvouwde. Robert zag iets anders.

‘Dit is het,’ riep hij. ‘Jouw story.’ Zoals zo vaak bediende hij zich van populair taalgebruik. ‘Je moet aan de weg timmeren,’ zei hij altijd. ‘Laat de bedrijfsfilms en de jubilea over aan de minder getalenteerden.’

Mijn broer timmerde voortdurend aan de weg. Hij kocht noodlijdende bedrijfjes op en maakte ze winstgevend – soms door ze samen te voegen, soms door ze te versnipperen. Ik deed waar ik goed in was. Ik filmde. Zo timmerde en timmerde ik, maar het leverde niets op. Tot deze voorjaarsdag. Ineens was het er: het vooruitzicht op mijn eigen negentig minuten roem.

Het ‘mogelijk met doden’ werd schrikbarend snel een cijfer dat opliep, totdat in de loop van de volgende ochtend bekend werd gemaakt dat er zes mensen het leven hadden gelaten in het huis van de familie Hoft. Zes kleine mensen. Kinderen.

De ouders en één dochter hadden de brand overleefd. Diezelfde avond werd duidelijk dat de ouders zich niet in het huis hadden bevonden ten tijde van de brand. Op Twitter werd er schande van gesproken dat de kinderen alleen waren, totdat iemand meldde dat het oudste kind, een jongen, al zeventien was. De sfeer sloeg om en het regende steunbetuigingen aan ‘die arme ouders’. Ik dacht alleen maar aan het meisje dat haar broertjes en zusjes had verloren. Eliza Hof. De kranten plaatsten een schoolfoto van haar waarop ze verlegen glimlachte.

Een dag later werd de brandstichter gevonden. Zijn naam was Anton Hof. *Oom* Anton. Voordat iemand dit gegeven kon laten bezinken, wees Anton de medeplichtigen aan: zijn broer Tjeerd en echtgenote Ula Hof. De ouders van de kinderen.

‘Meisje Hof’ – zoals het enige overlevende kind in de media werd genoemd – werd een nationale icoon, een kind van ons allemaal. Dat hielp me om mijn terughoudendheid te overwinnen. Ik wachtte een week en toen belde ik.

NORA

Ze lijkt niet meer op de schoolfoto. Eliza Hoft ziet er zo anders uit, dat ik heel even twijfel. Haar donkere haar is keurig gekamd, met een duidelijke lijn vanaf de inzet van de scheiding. Als ik de kranten mag geloven heeft ze er nog nooit zo netjes uitgezien. Tot aan de brand hadden de kinderen Hoft een dak boven het hoofd, maar daar was ook alles mee gezegd. Eten, kleding en verzorging waren luxes die in het *House of Horrors*, zoals de pers het noemde, geen bijzondere aandacht kregen. Nu draagt Eliza – waarschijnlijk voor het eerst in haar veertienjarige leven – een schoon nieuw shirt waar de vouwen nog in zitten. Daarbij een helderblauwe broek en schoenen met de glanzende prijsstickers nog onder de zolen. Ze stelt zich beleefd voor, reikt me haar slappe koude hand.

Ik wil haar handen pakken om ze warm te wrijven, maar in plaats daarvan ga ik zitten op de tweezitsbank. Eliza ploft neer op een identieke bank aan de andere kant van de lage tafel. Ze kruipt helemaal in het hoekje, als iemand die wel aanwezig is, maar er niet wil zijn.

‘Wil je iets drinken? Ik heb koffie, thee, cola, jus, chocolademelk?’

‘Water,’ zegt Eliza.

Haar stem is hees. Ik heb gelezen dat ze in het ziekenhuis behandeld is voor rookinhalatie. Ze heeft brandwonden aan de binnenkant van haar neus en in haar keelholte. Na het wegwassen van het

roet was haar huid rood en gevoelig – symptomen van een eerste-graads verbranding –, maar de meeste schade zit vanbinnen. Het meisje is gruwelijk mager, het arme ding kan waarschijnlijk nog steeds niet goed eten.

Misschien kan ik daarmee beginnen. *Hoe is het nu met je?* kan ik vragen, om Eliza een opening te bieden. Rosalie, de vrouw die haar bracht, heeft me verteld dat Eliza graag wil praten, dat het haar zal helpen alles te verwerken. Ook toen ik nadrukkelijk het permanente karakter van de documentaire had vermeld – ‘de fragmenten zullen op YouTube blijven rondwaren’ – was de pleegmoeder er zeker van: Eliza was klaar om haar verhaal te doen.

‘Hoe is het nu met je?’

Een glimlach. Nu zie ik hoezeer de wangen van Eliza glimmen. Wondgel. Dat heeft Rosalie gezegd. ‘Haar gezicht is beschermd met een speciale zalf.’

De pleegmoeder heeft uitgelegd dat er geen sprake is van blaren of dieper letsel. ‘Je moet het vergelijken met een zonnebrand. De roodheid trekt al bijna weg.’

Eliza’s stem klinkt helderder na de slok water. ‘Best wel goed. Naar omstandigheden.’

Hoe vaak zou ze dat al gezegd hebben, vraag ik me af. Als ik een echte hork was, zou ik erop inspringen en zeggen: ‘Die omstandigheden, daar wil ik het juist over hebben.’ Maar ik ben geen hork, in de verste verte niet. Ik ben zachtaardig, geduldig en uiterst correct. Daarom ben ik voor mezelf begonnen. Voor iemand als ik is geen plaats bij de nietsontziende productiebedrijven. Ik hang voor mijn werk hetzelfde principe aan als ik voor relaties hanteer: liever alleen en gelukkig, dan samen ongelukkig.

‘Heb je pijn?’

‘Gaat wel. Alleen bij het slikken.’

Op hetzelfde moment zie ik haar strottenhoofd bewegen, als in een reflexreactie op de uitgesproken woorden. De spiertjes in de hals van het meisje zijn gespannen. Ik vraag me af hoeveel men-

sen dit kind net als ik in de armen willen nemen en wiegen, zoals je met een baby doet.

Ik ben kinderloos. Dat feit vloeit voort uit een ander gegeven: er is geen man in mijn leven. Niemand van betekenis. Ik had een tijdje een relatie met Mick, een medestudent aan de filmacademie, maar dat is al jaren geleden tot een einde gekomen. Mick is geëmigreerd naar Californië. Ik mocht mee, maar wist zelfs toen al dat ik hier hoorde. Ik had niet de ambitie van mijn vriendje. Mijn dromen waren klein, maar zinvol.

Ik kijk weer naar Eliza. Zinvol. Zinloos. De brand. De politie heeft mij gegevens ter beschikking gesteld, dezelfde documenten die de pers ook heeft gekregen.

‘Misschien kunnen we eerst zo een beetje praten,’ opper ik. ‘Zo-dat we elkaar leren kennen.’

Ze knikt. Ik vraag me af hoe dat voelt. Ik vraag me ook af of ik dat bij alles zal denken. *Doet het pijn?*

‘Ik zal je vertellen hoe het gegaan is,’ zegt Eliza. ‘Gewoon alsof we vriendinnen zijn. Wil je dat, mijn vriendin zijn?’ Ze lacht onzeker, de glimmende wangen trekken strak.

Au. Ik kan het niet helpen. De tranen schieten me in de ogen. Ze is gewend de kastanjes uit het vuur te halen. O hemel, een afschuwelijke gedachtegang.

‘Dat zou ik fijn vinden,’ antwoord ik. Ik wilde dat ik andere woorden had, zacht als vette watten.

3

ELIZA

De beelden komen terug als ik ze aan Nora beschrijf. Ik zie hoe de straat oranje en blauw oplichtte, als een fakkel; hoe er nieuwe brandhaarden ontstonden, op plekken waar niemand goed bij kon; de blauwe gloed van de zwaailampen van de hulpdiensten die als een zoeklicht door de nacht schoot. In gedachten ben ik daar weer.

Er wordt lauw water over mijn hoofd gegoten. Het roet stroomt uit mijn haren en van mijn gezicht. ‘Ze is schoon,’ roept iemand.

Met ‘schoon’ bedoelen ze ‘vrij van ernstige brandwonden’, hoor ik later. Iemand legt een deken om mijn schouders. Brandweermannen cirkelen om me heen, als zeemeeuwen om een weggegooide frietzak. Ze leggen hun gehandschoende kolenschoppen op mijn hoofd en schouders en knikken naar me. Niemand zegt verder iets en toch voel ik de onuitgesproken vraag: *Waarom was jij niet in dit huis?* ‘Dit huis’ is de smeulende ruïne achter me, met daarbinnen de verkoolden lichamen van mijn broertjes en zusjes.

Victor en Rosalie – de ouders van mijn beste vriendin Jade – staan zo’n drie meter verderop met de politie te praten. Ik was bij hun thuis toen het vuur begon. Het is donderdag, dan krijg ik bijles van Victor. Het telefoontje van de politie zorgde voor grote pa-

niek. Jade was naar pianoles, en dat was maar goed ook; hoefde zij het tenminste niet te zien. Dat *ik* hier zit is duidelijk iets anders. Noodlot. Ik hoor bij de familie die door de hitte aan haar beddenframes is geklonken.

Rosalie kijkt steeds even bezorgd mijn kant op. Ze is de beste nieuwe moeder die ik me kan wensen. Nog voor de eerste vlammen gedoofd waren, is die beslissing al genomen. 'Jij blijft bij ons,' zei Rosalie, met een zekerheid die tranen in mijn ogen bracht.

Ik huil niet snel. De enige tranen die ik voelde bij de brand waren de druppels die als dopjes over mijn hoornvliezen sloten, om ze te beschermen tegen de bijtende hitte.

Rosalie stapt samen met mij in de ambulance en Victor vertrekt naar huis, naar Jade. Ik kijk nog één keer achterom, voordat ik besluit dat ik een nieuwe familie heb. Ik ben niet langer Eliza Hoft. Vanaf nu maak ik deel uit van het gezin Festers, iets wat ik diep in mijn hart altijd al gewild heb.

Jade en ik werden vriendinnen in de brugklas. Ze was vanuit Utrecht naar Groningen verhuisd, omdat haar vader Victor een baan kreeg bij de Hanzehogeschool. Hij werkte er eerst op een speciale zomerschool, maar toen het nieuwe studiejaar startte, had hij zich daar onmisbaar gemaakt. Speciaal voor hem werd een lectoraat *Advanced English for Tutors* ingevoerd. Door deze promotie konden Jades ouders een bod doen op een rijksmonument, met vijf slaapkamers en een erker die meer weg had van een hoekige balzaal. Die erker werd Victors werkkamer en de plek waar ik mijn woordblindheid de baas werd.

Twee jaar lang zat ik iedere donderdag – de enige dag waarop Victor eerder vrij was – in de oorstoel die Rosalie na de verhuizing opnieuw bekleed had met een groene fluwelen stof. Schrijven deed ik bijna nooit. Victor vond lezen belangrijker en daarom zat

ik soms wel een uur lang in stilte een tekst te ontcijferen. In het begin was ik nerveus als ik de woorden hardop moest zeggen, maar dan legde Victor zijn hand op mijn arm en zei: 'Letter voor letter.' Ik werd er rustiger van, misschien omdat het klonk als: 'Stapje voor stapje.' Dat zei mijn moeder altijd als Edon met zijn voetjes verstrikt raakte.

Mijn kleine broertje Edon valt over zijn voeten, ik over mijn woorden. We zijn een familie van struikelaars. Als ik aan mijn broertjes en zusjes denk, dan is dat in de tegenwoordige tijd, ook nu ze weg zijn. Voor mij is er ook iets ten positieve veranderd sinds de brand: ik woon in het huis waar ik altijd al thuishoorde.

'De slaapkamer op de bovenste verdieping is van mij,' vertel ik Nora. Ik slaap in de originele bedstede waarvan Victor de luiken heeft verwijderd. Mij na de brand wegstoppen in een veredelde kast leek hem niet zo'n goed idee. Nu hangt er een gebloemd gordijn aan een houten roede, zodat ik me kan afzonderen als ik dat wil. Eeuwen geleden waren de mensen veel kleiner, daarom raken mijn voeten de achterwand als ik me helemaal uitrek. Toch heb ik meer ruimte dan ik ooit heb gehad.

'Thuis sliepen we twee aan twee in stapelbedden,' ga ik verder. 'Tot mijn tiende lag ik met mijn twee jaar jongere zusje in het bovenste bed. Daarna met mijn jongste broertje in het onderste.'

Door de slaapprangschikking werd ik automatisch Edons verzorger. Ik verschoonde zijn luier. Als hij verkouden was veegde ik zijn neus af. Ik vond een zak met bijna nieuwe kleertjes voor hem, waardoor de kleinste van ons gezin er het beste uitzag. Niemand vroeg waar ik die kleding vandaan had. Een gegeven paard moest je nooit in de bek kijken, vond mijn vader Tjeerd. Een gestolen paard al helemaal niet. De zak stond voor een winkel met tweedehands kinderkleding en was duidelijk bestemd voor de handel. De eigenaresse van de winkel had de zak van de achterbank van haar auto getild, waarna ze in de zaak een wipstoel installeerde. Toen het gesjouw met het stoeltje begon, had ik mijn kans schoon gezien.

De Hoftjes vormen niet alleen een familie van struikelaars, maar ook van straatrovers. Mijn oudste broer Kee heeft er een dagtaak van gemaakt. De enige keer dat hij een schoolboek aanraakt, is als hij in de atlas kijkt om een nieuw werkgebied uit te zoeken. Op een gejatte fiets rijdt hij naar het station, vanwaar hij zonder kaartje naar de uitverkoren steelstad reist. Als de conducteur langskomt hupt Kee behendig over de banken, zodat hij uiteindelijk achter de conducteur terechtkomt, op een plek die al gecontroleerd is. Kee heeft het vermogen zich onzichtbaar te maken. Hij is vlug. ‘Glad als een aal,’ zei onze vader eens toen we de buit bekeken, en dat was meteen het grootste compliment dat wij als kinderen van hem hoorden.

Mijn vader Tjeerd Hoft is verzot op geld. Ik heb daar een theorie over. Je wilt het liefst hebben wat je niet hebt, en je wilt iets nóg liever hebben als een ander het heeft. Ooit was ik helemaal gek van hamsters. Bij Jade thuis holden er twee door zo’n molentje. Toen Jade genoeg had van het geratel in die kooi, kreeg ik de hamsters. De lol was er vrijwel meteen af. Ten eerste was mijn verlangen zo groot geworden dat zelfs gouden hamsters niet konden voldoen, en ten tweede had ik geen geld om voer te kopen. Binnen drie weken viel het molentje stil en kon ik de verstijfde lijfjes met een soeplepel naar de klikobak dragen.

Nora vraagt hoe ik aan mijn verwondingen kom. Dat is het enige feit dat de politie niet naar buiten heeft gebracht: ik ben binnen geweest. De brandweer zou mij nooit zo dicht bij het huis hebben laten zitten dat ik daarna naar het ziekenhuis moest worden afgevoerd. Nee, ik was de gek die door het zwarte kozijn – dat ooit wit was geweest – naar binnen was gekropen.

‘Ik moest maar steeds aan Edon denken,’ zeg ik tegen Nora. ‘Hoe hij wilde vluchten, maar over zijn voetjes struikelde. Ik lag niet naast hem.’ Toen mijn broertje voor het laatst ademde, reden Victor en Rosalie mij met gierende banden onze straat in. Er stonden nog maar een paar mensen, want we woonden in zo’n straat waar

altijd wat loos was. Sommige van de huizen hebben niet eens glas, maar triplex voor de ramen. Ik neem een flinke slok water. Nora zit tegenover me te luisteren, voorovergebogen, met haar ellebogen op haar knieën.

‘Toen ik bij ons huis aankwam zag ik het gat waar eerst nog gewoon glas had gezeten. Edon, dacht ik. Ik moet hem redden. Ik stak mijn hoofd door het gat en tilde mijn been op. Die trilde vreselijk, want ik was bang dat ik op Edon zou stappen.’

Nora knikt, alsof ze alles begrijpt.

‘Ik stapte nergens op. Dat klinkt gestoord voor iemand die er niet bij was, maar mijn voet raakte helemaal niets.’

Ze heeft mooie ogen Nora, diepbruin. Rustig. Oneindig rustig. Mijn hand beeft als ik het glas weer pak. Snel zet ik het neer. ‘Weet je, mensen zeggen soms als ze kwaad zijn: mijn bloed kookt. Ik dacht echt dat dat bij mij gebeurde. Het was alsof mijn ogen met aceton gevuld waren, dat bijtende spul waarmee ik mijn nagellak weghaal. “Edon,” riep ik. “Edon,” maar ik hoorde hem niet. Daarna riep ik niet meer, want mijn keel stond in brand. Ik vloog terug door het raam en braakte over het zwarte kozijn.’

Beschaamd lach ik naar Nora. Ik voel mijn wangen trekken. Een week, zeiden ze in het ziekenhuis. Dan zou dat strakke weg zijn.

‘Toen waren de Star Wars-mannen er om mij naar het gras te tillen. Ze plensden water over me heen. Omdat mijn kleding niet verbrand was, legden ze een deken om mijn schouders. Ik werd naar een ambulance gebracht, waar ik een zuurstofkapje op kreeg en aan een infuus moest.’

Ik vertel niet wat Rosalie bij de ambulance zei. ‘Het wachten is op meer hulpdiensten,’ zei ze, ‘voor de andere slachtoffers.’ Ik had geen idee wie ze daarmee bedoelde. Zelfs met mijn brandende ogen had ik gezien dat er niets meer te redden viel.

‘Weet je,’ zeg ik tegen Nora. ‘Ik heb heel veel over brand gelezen.’ Zo weet ik bijvoorbeeld dat de hitte kan oplopen tot twaalfhonderd graden Celsius. Rosalie heeft me haar laptop gegeven, een grote, zware notebook met een roze frame. Meisjesachtig. Mijn

slaapkamer op de zolderverdieping fleurt er helemaal van op. Ik wil alles weten over vuur. Toen Victor mij daarop betrapte, waarschuwde hij me: 'Alles weten maakt niet gelukkig.' Toch surf ik over het World Wide Web alsof ik een spreekbeurt over de brand moet geven. Het stomme is dat ik maar bezig blijf met dat hittebericht, vooral door het woord *Celsius*. Dat is, zoals Victor het zou noemen, een struikelwoord; veel medeklinkers en twee klinkers na elkaar.

Er is nog een reden waarom ik alles wil weten. Ik wil slimmer worden. Op mijn vierde ben ik met een achterstand aan school begonnen, en sindsdien heb ik het gevoel dat ik van alles moet inhalen om het onmogelijke waar te maken. Want dat het uitgesloten is dat ik het ver zal schoppen, dat was me al vroeg duidelijk gemaakt. Lezen zal nooit vanzelf gaan. In groep drie werd mijn woordblindheid ontdekt en bij de Cito-toets in groep acht verwachtte de leraar een 'Hoft-score'. Ik hoef denk ik niet uit te leggen wat dat betekent. Mijn broer Kee was me voorgegaan. Op mijn twaalfde ging ik – zonder te doubleren! – met een Havo/vwo-advies naar huis, waar mijn verbijsterde moeder met slappe koekjes en gelooide thee zat te wachten.

Mijn moeder is geen hoogvlieger. Ula komt uit een 'flutnest' (mijn vaders woorden), duidelijk een 'dubbeltje dat nooit een kwartje zal worden'. Omdat ik alleen maar euro's ken, legde mijn vader mij de waarde van onze moeder in het guldentijdperk uit.

'Je vader is een slimme man,' zei Ula als ik een vraag had. Alles in mij schreeuwde dan 'nee'. Mijn vader is geen slimme man. Sluw, dat is hij wel. Een bedrieger en een graaier. Zo onbetrouwbaar als de pest. Victor zegt dat mijn pech ook mijn geluk is, omdat ik door mijn woordblindheid extra aandacht krijg. Op school kreeg ik meer tijd voor opdrachten en sinds groep drie had ik al bijles. Ik werd slimmer gemaakt dan ik van nature zou zijn. Slimheid was voor een groot deel erfelijk, dat had ik op Rosalies roze laptop gelezen. WAAROM BEN IK SLIMMER DAN JIJ? heette het artikel. Het kostte me bijna een uur om het door te werken. Letter voor letter,

hield ik mezelf steeds voor. Nu weet ik dat ik niet zo dom als mijn ouders hoef te blijven. Met de juiste begeleiding kan ik beter worden dan mezelf. Dat is mijn doel. Beter worden dan mezelf en veel beter dan alle Hoftjes bij elkaar.

ELIZA

Er zijn in totaal elf kinderen Hoft. Behalve ik en de zes gestorven kinderen, wonen er vier bij hun moeder, Carla. Mensen dachten dat mijn vader eerder getrouwd was geweest en toen Carla zwanger had gemaakt. Alleen het laatste is waar.

Het zou leuk zijn als ik kon zeggen dat mijn moeder en Carla *Sisterwives* waren, zoals in die serie op televisie. In Nederland mag een man niet met meerdere vrouwen trouwen, maar seks hebben kon je met iedereen. Ik weet dat mijn vader dat op zijn niet-slimme, sluwe manier bedacht heeft.

Twee maanden geleden had Carla er genoeg van. 's Ochtends was de camper weg. Ik had een hele tijd staan kijken naar de reusachtige witte rechthoek van schone tegels, waar de Hymer had gestaan. In de zeven jaar die Carla bij ons op de oprit had gewoond, was hij niet één keer verplaatst. Het verbaasde me dat Carla zomaar weg kon rijden, maar misschien had iemand haar op gang geholpen. Oom Anton vermoedde ik, die was tot alles in staat.

Oom Anton. Ik was al acht toen ik hem voor het eerst ontmoette, en dat kwam niet omdat hij op een booreiland gewerkt had, zoals mijn vader had verteld. Ik had me al afgevraagd waarom hij onafgebroken op dat platform moest wezen. Toen ik op school over Napoleon leerde, meende ik het antwoord te hebben: oom Anton was ook verbannen naar een eiland. Later kwam ik erachter dat hij al die jaren niet in ballingschap in de Noordzee ronddreef,

maar dat een nogal milde rechter hem tot een gevangenisstraf van zeven jaar veroordeeld had op de dag dat ik mijn eerste verjaardag vierde.

Het laatste woord dat ik met Victor heb geoefend is *wraak*. Ik had moeite met de medeklinkers, vooral met de *r* kon ik geen kant op. Meestal vergat ik 'm gewoon. Dan schreef ik een zin als: 'Hij neemt waak.'

Wraak. Ik kan het woord nu foutloos spellen, omdat ik het te vaak in de kranten en op teletekst heb gelezen. Mijn vader had wraak genomen op zijn minnares Carla en daarbij zijn halve gezin gedood. Dat was niet de bedoeling. Oom Anton had ze moeten redden, maar zodra de fik erin ging was er geen houden meer aan.

Ik kan alles vertellen over de brand, ik zou een T-shirt kunnen dragen met '*I survived the tragic fire*'. Mijn Engels is foutloos. Ik heb een vorm van dyslexie die zich beperkt tot de West-Germaanse talen, heeft Victor uitgedokterd. Ja, ik kan alles vertellen over de brand en hoe het kan dat ik die overleefd heb. Daarom zit ik hier ten slotte, bij Nora, voor een film die *After the fire gaat* heten. Na de brand.

Na de brand wilde iedereen mij helpen. Al in het ziekenhuis zat er een traumahulpverlener naast mijn bed. Op een dag, als alles voorbij is, zal ik hun vertellen dat zoiets nutteloos is. Je kunt nog beter een Cliniclown je hand vast laten houden, dan de gebeurtenissen 'van je af' praten. Ik was er hetzelfde aan toe als die mannen die uit die Sojoez-raket getild moesten worden na hun ruimtemissie. De zwaartekracht deed pijn; ik was misselijk, duizelig en mijn benen konden me niet dragen. Het was net zo zinvol om mij tot een gesprek te verleiden, als dat het geweest zou zijn om de astronauten een sprint door de woestijn van Kazachstan te laten trekken.

‘Popje,’ zei Rosalie toen ze mij af kwam halen, en dat was het beste dat iemand kon zeggen. Ik was een kuiken dat achter haar eendenmoeder aan liep. Waar Rosalie ging, ging ik. Jade was niet langer mijn beste vriendin, ze was een rivaliserende zus. Ik was niet langer Jades beste vriendin, maar een beschadigd pleegzusje dat om het hardst met haar concurreerde om de liefde van haar ouders.

Dat vertel ik Nora, waarbij ik het vermijd om naar de camera te kijken die in een hoek van het pleintje staat opgesteld. Middenin het park is een plaatsje met een ronde picknicktafel, een plataan en een wipkip. Ik zit op het bankje, met mijn rug naar de tafel. De kikkergroene bladeren van de plataan vormden een onverwacht mooie achtergrond, vertelt Nora. Het is maandagochtend en er is hier geen kip, op dat wipding na, ha ha. Ik ben nerveus, daarom zeg ik zoets. Ik heb mijn jas boven laten hangen, in het penthouse van Nora.

‘Daar gaan we heen,’ zei Nora, terwijl ze door het enge raam zonder kozijnen naar het park had geweest. Ik heb hoogtevrees, daarom zou ik nooit in zo’n huis willen wonen. Nog liever in Carla’s retrocamper dan in dit moderne appartement met ramen van plafond tot vloer. Toen Nora voorstelde om buiten te filmen was ik zo opgelucht dat ik op een draffe naar de lift ging, waar ik nog een hele tijd op Nora moest wachten.

Ze is okay, Nora. Op een ingetogen manier is ze best aantrekkelijk, met haar witte blouse en zwarte nette broek. Ik vraag me af of ze haar haren ooit langer heeft gedragen. Nu is ze androgyn, zo’n woord dat ik denken maar niet schrijven kan.

‘Ik kom niet in beeld,’ zegt Nora, en misschien is dat maar goed ook. Het is al erg genoeg dat *ik* in beeld kom, met mijn gloeiende hoofd. Voor de zoveelste keer ben ik Rosalie dankbaar. Ik heb een mooie koningsblauwe chino aan, met een zilverkleurig T-shirt en ballerina’s in diezelfde kleur. Nora vroeg of er een beetje poeder over de zalf mocht, waardoor ik er helemaal top uitzie. In de spiegel in de lift lijkt mijn huid mooi dof en veel lichter dan normaal. Ik denk aan het megastruikelwoord ‘antibacterieel’ dat op het zalf-

potje staat en vertrouwen erop dat het zijn werk blijft doen. Ik word in elk geval op mijn voordeligst voor de eeuwigheid vastgelegd.

Nora's stem zal wel te horen zijn, anders is het geen gesprek. Maar alleen mijn afgepoederde gezicht zal in beeld zijn, schuin van voren. Het is niet de bedoeling dat ik in de camera kijk, volgens Nora. Ik kan gewoon tegen haar praten. 'De kijker is dan deelgenoot van een intiem vraaggesprek met de enige overlevende van de kinderen Hoff.'

Mijn vader en mijn moeder zijn gespaard. Dat kan ook niet anders, want ze waren heel ergens anders toen hun kinderen stierven. Nu worden ze niet langer ontzien, want ze zijn beschuldigd van meervoudige doodslag. Na de uitspraak hebben Victor en Rosalie het mij uitgelegd. De brand was met voorbedachten rade. Dat het de dood tot gevolg had, was niet de bedoeling geweest. In het pyjamaatje van Edon zat een label dat ik er uitgeknipt had. De woorden blijven plakken in mijn hoofd. *Keep away from open fire.* Ik ben medeplichtig. Ik wilde dat ik die zak met kleren nooit gestolen had, want dat het de dood tot gevolg had is nooit mijn bedoeling geweest.

Er glijdt een traan over mijn wang, die vast een baan trekt door de poeder op mijn wang. Nora houdt haar adem in. Ik zie het, haar borst staat even stil. Dat is nog zoiets dat ik aan de brand heb overgehouden: ik zoom in op de kleinste details. Als mijn branderige oog een camera was, zou je gekke dingen zien. Vroeger liep ik bijvoorbeeld gewoon over straat, zoals mijn leeftijdsgenootjes. Het enige verschil was dat ik voor mij uit keek, terwijl zij als geslagenen het hoofd bogen. Dat kwam door die rotmobieltjes. Ik had er geen en ik was blij toe, want ik liep tenminste niet over straat alsof ik me moest schamen. Nu ik bij Victor en Rosalie woon, ben ik ook digitaal. 'Stuur maar veel berichtjes,' zei Victor, toen hij me een iPhone in handen drukte. 'Dat is goed voor je fonetische bewustzijn.' Ik had hikkerig gelachen, omdat ik niet goed begreep wat hij bedoelde.

Het apparaatje ligt op mijn zolderkamer naast de roze laptop. Af en toe veeg ik met mijn vinger over het scherm. ‘Je moet er feeling mee krijgen,’ zei Rosalie. Dat doe ik dus. Als Jade wil bellen is haar batterij meestal leeg, dan geef ik haar mijn iPhone. Die is altijd opgeladen, want thuis staat hij op mijn bureautje als een nachtlampje vanuit de oplader te schijnen.

‘Zullen we er voor vandaag mee stoppen?’ Nora gaat naast me zitten en slaat een arm om mijn schouders. Ik leun een beetje opzij, omdat ik troost nodig heb. Ik heb zoveel troost nodig dat we wel tot de winter kunnen blijven zitten. Ineens denk ik aan de poeder en aan Nora’s witte blouse. Ik schuif opzij en kijk recht in Nora’s ogen. ‘Sorry,’ zeg ik, maar de rest blijft steken in mijn vurige keel.